

KARABÜK'ÜN KENTLEŞME SÜRECİNDE SAFRANBOLU (*)

Karabük'ün, Demir Çelik Fabrikaları'nın temelini atıldığı 1937 yılında Safranbolu'ya bağlı Öğlebeli Köyü'nün birkaç hanelik bir mahallesi olduğu çok sık yinelenir. Bu doğrudur. Ancak, İstanbul İktisat Fakültesi öğretim üyesi Prof.Dr. Ziyaeddin Fahri FINDIKOĞLU, *"Kuruluşunun XXV. Yılında KARABÜK (1937-1962)"* adlı yayında; *"1935'te ...Ankara'yı Zonguldak'a bağlarken bir küçük istasyona ad verilmesi esnasında bir köy mahallesi adı, yani Karabük ismi kullanıldı."* diyerek Karabük'ün öne çıkışını, yeni demiryolu güzergahındaki bir istasyonun adı olmasıyla başlatır. Bu da çok doğru bir tespittir.

Hatta 1935'ten üç yıl önce 1932 yılının Cumhuriyet Bayramı 29 Ekim'de çekilen bir fotoğrafta bugünkü istasyon binası ve saçağının altında *"Karabük"* yazısı görülmektedir. Bu arada, zamanın Safranbolu Belediye başkanı Osman AKIN'ın özel arşivindeki bir fotoğrafın arkasındaki nottan da Karabük'e ilk trenin, 01 Haziran 1934 günü geldiği öğrenilmektedir.

Böylece, Cumhuriyetimizin anayurdumuzu demir ağlarla örme kararlılığının bir uygulaması olarak Ankara-Zonguldak demiryolu yapılırken, fabrikadan çok önce 1930'lu yılların başlarında Öğlebeli'nin, *Ötebük ve Günbük* ile birlikte üç bük'ünden biri olan *"Karabük"*, adını İstasyona vermiş ve yöre, Fabrikanın temeli atılmadan yıllar önce Karabük diye resmi kayıtlara geçmiş bulunuyor.

İstasyona Karabük yerine, başka yerlerdeki genel uygulama gibi, en yakın büyük yerleşim yeri olan Safranbolu adı verilmemesi dikkat çekicidir. Safranbolulular arasında, istasyonun Safranbolu olarak adlandırılmasının istenilmediği söylentisi yaygındır. Önde gelen Safranbolulularının ve özellikle zamanın Belediye yönetiminin, *"İstasyona temizlik işçisi ve zabıta memuru göndermek gerekir, nemenaçatın (bize ne, nemize lazım), İstasyona Safranbolu denilmesin"* diyerek karşı çıktığı söylenir.

Sözcük anlamı çay kenarlarındaki çalı ve ağaççık anlamına gelen *"bük"* takısı almış, yörede *"Bostanbükü ve Kadıbükü"* dışında, ülkemizin çeşitli bölgelerinde de, Bodrum'daki *"Türkbükü"* gibi, *"bük"* takısıyla biten yerler bulunmaktadır. Bunlar içersinde en önde geleni hiç kuşkusuz Karabük'tür. Karabük denilince, Demir Çelik Fabrikaları akla gelir, bu iki sözcük birbirini çağırıştırır, birbiriyle özdeşleşmiştir. Uzun yıllar boyunca, Demir Çelik Fabrikaları denince de hep Karabük anımsanmıştır.

Karabük ülkemizin ilk ağır sanayi merkezi, fabrikalar yapan fabrikaya sahip bir kent, ve *"Cumhuriyet kenti"* olarak nitelendirilir. Bu nitelendirmelerin hepsi de doğrudur; ancak en yakışanı, en anlamlısı bir *"Cumhuriyet kenti"* olmasıdır. Karabük'ün 1995'te İl merkezi olmasından sonra çok yaygınlaşan bu deymi ilk kez, değerli gazeteci, yazar, şair rahmetli Mustafa YANIK, 1998 yılında yazdığı *"75.Yıl Karabük Marşı"*ndaki, *"Karabük ülkemizin / İlk Cumhuriyet Kenti / Karabük ülkemizin / Sanayide beşiği"* dizelerinde kullanmıştır.

Karabük için Cumhuriyet Kenti tanımlaması, bugün artık herkesin zihnine yerleşmiş, tartışmasız bir söyleme dönüşmüştür. Şu gerçek de ayrıca vurgulanmalıdır: Karabük, sadece Cumhuriyet döneminde kurulduğu için Cumhuriyet kenti değildir; aynı zamanda Cumhuriyetimizi kuran Ulu Önder ATATÜRK'ün Cumhuriyetimize yön veren, 6 ilkesinden birinin, *"devletçilik"* ilkesinin uygulama alanına konulduğu bir kent olduğu için de, *"Cumhuriyet Kenti"*dir

Daha Cumhuriyet ilan edilmeden, Lozan barış görüşmeleri devam ederken Şubat/1923'te toplanan İzmir İktisat Kongresi'nde özel sektörün devlet tarafından desteklenmesi kararı alınmışsa da, bunda başarılı olunamaması ve 1929'daki Dünya Ekonomik Bunalımı sonrasında hazırlanan 1934 tarihli 1.Beş Yıllık Sanayi Planı uyarınca, sanayinin gerektirdiği sermayenin devlet tarafından sağlanması esasına dayalı devletçilik ilkesi benimsenmiştir. 1980'li yıllardan itibaren *"tu kaka"* edilen kamu iktisadi teşebbüsleri, kısaltılmış adıyla KİT'ler ve dolayısıyla Karabük Demir Çelik İşletmeleri bu ilke sayesinde sahip olunulan görkemli yapıtlardır.

Sanayi malları üretiminde Sümerbank ve maden işletmeciliğinde Etibank gibi, iki devlet kuruluşu, 1930'lu yıllardan itibaren Türkiye'nin ekonomik kalkınmasının lokomotifi olmuştur. Karabük Demir Çelik Fabrikaları da, "Sanayide Devlet" söylemiyle anılan Sümerbank bünyesinde faaliyete geçmiş bir kamu iktisadi kuruluşudur. Karabük Demir Çelik İşletmeleri, tüm KİT'ler gibi ileriki yıllarda özel sektör kuruluşlarında görev alacak teknik elemanların yetiştiği bir okul işlevini de başarıyla gerçekleştirmiştir.

Bir toplu işne yapacak kadar bile endüstriyel gelişmenin söz konusu olmadığı bir Osmanlı ülkesinden sonra, Cumhuriyetin 14. yılında koskoca bir Demir Çelik Fabrikasının temelini atılması ve bu fabrikanın ileride fabrikalar yapan fabrika olması, bugünün değil, o günün koşullarında irdelendiğinde olayın önem ve değeri daha iyi anlaşılacaktır.

Günlük yaşamda, insanların beklenmedik bir anda büyük mutluluk yaratan bir fırsatla karşılaşmış olmaları, "başına Devlet kuşu kondu" denilerek anlatılır. Devlet kuşu bir yöreye de konar; bunun anlamı, Devlet kuşu, tüm yöre insanının başına kondu demektir.

Demir Çelik Fabrikaları'nın kuruluş yeri olarak seçilmesi, Devlet kuşunun Karabük ve Safranbolu başta olmak üzere tüm yörenin başına konmasını sağlamıştır. Yöre halkı talihlidir; çünkü Fabrika bu yöre halkı ve yurdun dört bir tarafından buraya gelen yurttaşlar için sadece iş ve çalışma olanağı sağlamakla kalmamış; aynı zamanda yörenin sosyal ve kültürel açıdan kalkınmasında da, tek başına itici güç olmuştur. Çevreyi, bilim, kültür, ve uygarlık ışıklarıyla aydınlatmıştır.

Örneğin, yörede ilk ortaokul, daha bir bucak merkezi iken 1940'lı yılların başlarında, özel okul olarak Demir Çelik İşletmesi tarafından Karabük'te açılmıştır. Ebeveyni fabrikada çalışmayan öğrencileri de okuluna kabul etmiştir. Yörede Kastamonu ve Zonguldak'tan sonra, 1950'li yıllarda ilk lise de Karabük'te açılmıştır. 1940'lı, 1950'li yıllarda yörenin en donanımlı hastanesi de Demir-Çelik hastanesidir; fabrika mensubu olmayan hastaların da yaralarına merhem olmuştur.

Bu arada, fabrikanın kuruluş yıllarında çok dirayetli, çok başarılı Fabrika Müdürü olarak belleklerde iz bırakan rahmetli Muhittin ERKAN'ın, zamanın Safranbolu Belediye Başkanı rahmetli Cemal CAYMAZ ile olan yakınlık ve işbirliği sayesinde, Safranbolu, bir çok ilçeden çok önce, 1940'lı yılların sonunda Fabrikanın kuvvet santralından çekilen bir hatla elektriğe kavuşturulmuş; evler ve sokaklar çağın ışığıyla aydınlanmış.

Fabrikanın sağladığı kazanımlar konusunda, Karabük'ün yetiştirdiği bir değer olarak bilinen, Demir Çelik Fabrikalarının eski teknik elemanlarından Sayın Fikret GÖKÇE'nin 03 Nisan 2006 tarihi Karabük Postası Gazetesi'nde yer alan yazısındaki şu pasajları aktarmada yarar vardır:

"...Karabük'ün geçmişi "ilk"lerle doludur...Okul-fabrika ilişkisinin gerçekleştirildiği, Çırak Okulu, İş ve Tekniker Okulu örnekleriyle, bugün bile çok aranan ara elemanın yetiştirilerek hemen üretime sokulduğu ilk yerdir Karabük. Kendi kıyısı olmadığı halde, turizmin "T"sinin bile bilinmediği günlerde Amasra'da deniz turizmini başlatan yöredir Karabük. Sanat ve edebiyatta çok iyi değerler yetiştirip, içinde orkestra havuzu bulunan Balkanlar'ın ve Orta-Doğu'nun en modern sinemasını hizmete sokan yerdir Karabük.

... Bundan 50 yıl kadar önce Ahmetusta mevkiinde kayak, Yenişehir'deki kortlarda tenis ve D.Ç. Spor Kulübü'nde futbol, güreş ve kılıç sporunun yapıldığı, sporda da öncü olan bir kenttir. Bugün dillerden düşmeyen "topluluk" kavramının bilinmediği dönemlerde...toplulukluğu 5000 Evler'de hayata geçiren insanların memleketidir Karabük..."

Bu çok isabetli görüşler, tartışmasız kabullenilecek gerçeklerdir. Bu arada, Fabrikanın Karabük'te yapılmasının, 1930'lu yıllarda halk üzerindeki yankıları da dile getirilmelidir.

Dönemin Başbakanı Büyük Devlet adamı, Şevket Süreyya AYDEMİR'in tanımlamasıyla "2. Adam", rahmetli İsmet İNÖNÜ'nün, beraberinde zamanın Bayındırlık ve Ekonomi Bakanları Ali ÇETİNKAYA ile Celal BAYAR olduğu halde, Karabük Demir Çelik Fabrikaları'nın 3 Nisan 1937 Cumartesi günü temelini atmasından sonra yöre halkının

duyguları, Safranbolu/Yazıköylü ünlü halk ozanı, aşık Pekmez Mehmet tarafından, sazının ezgileri eşliğinde şöyle anlatılmaktadır.

“3 Nisan 1937’de temel atmağa geldiler / Fabrikanın inşasını İngiliz’e verdiler/ İdareciler bu işi münasip gördüler / Yaşa İsmet Paşa, yaşı Ali Çetinkaya – Karabük, Ötebük nisbet / Temel atmağa geldi İNÖNÜ İsmet / Elbette getirdi bize de kısmet / Yaşa İsmet Paşa, yaşı Ali Çetinkaya - Karabük’ün ateşi fabrikayı yaktı / Bütün amele boynuna kravat taktı / İskarpini giydi, çarığı attı / Yaşa İsmet Paşa, yaşı Ali Çetinkaya”

1945’te çok partili siyasal yaşama geçildikten sonra, ülkemizi 2. Dünya Savaşının ateşinden ve yıkımından uzak tutmayı başaran İNÖNÜ için muhalifleri, savaş sırasındaki ekonomik sıkıntıları dile getirerek, hiç sıkılmadan, insafsızca *“Geldi İsmet, kesildi kısmet”* deseler de, Aşık Pekmez Mehmet’in dile getirdiği gibi, İsmet Paşa Karabük yöresine kısmet ve nimet getirmiş; fabrika sayesinde, iskarpin giyilip, çarıklar atılmıştır.

Karabük Demir Çelik Fabrikaları’nın temel atma töreninde, İsmet İNÖNÜ’nün 3 Nisan 1937 tarihli ünlü söylevindeki şu cümleler çok dikkat çekicidir.

“...Bugün temelini atmakla sevinç duyacağımız bu fabrikaların kurulması için çok çalışılmış, uzun müzakereler ve tetkiklerde bulunulmuştur. Bu yolda karşılaşmış olan sayısız zorlukları gidermek ve kuruluşlarını tahakkuk ettirebilmek için başlıca istinat ettiğimiz kuvvet ATATÜRK’ün bitmez tükenmez müzaheretini ve yardımı olmuştur...”

Arkadaşlar, modern ve ileri bir millet endüstrisiz olamaz... Bugün 22 milyon liraya müesseseler kuruyoruz ...Eğer Cumhuriyet Halk Partisi ve onun Hükümetinin devletçi politikası olmasa idi, memlekette hangi sermaye bu müesseseleri kurabilirdi...”

Karabük ve Safranbolu başta olmak üzere, köylüsüyle kentlisiyle, tüm civar il ve ilçe halklarının ve yurdun dört bir yanından gelip iş ve aş için Karabük’ü mesken tutanların hepsinin kursağında Demir Çelik Fabrikaları’nın nimetleri vardır. Bu gerçeklerin aksini savunmaya kalkışmak en hafif deyişle nankörlükle eş değerdedir.

Yöre halkı olarak Cumhuriyetimizi kuranlara, bu fabrikayı yöreye kazandıranlara ve yurttaşlara bir Cumhuriyet kentinde yaşama olanağı sağlayanlara, başta Büyük ATATÜRK ve O’nun Başbakanı İNÖNÜ ve Genelkurmay Başkanı Mareşal Fevzi ÇAKMAK olmak üzere daima minnet ve şükran duyguları içinde olunmalıdır.

Bu satırların yazarı, 1937 doğumlu olarak Karabük Demir Çelik Fabrikaları ile aynı yaşıdır. 1950’li yıllardan günümüze kadar geçen dönemde Karabük’ün gelişmesini ve özellikle Safranbolu’ya olan etkilerini; yaşadıklarına, kendi bilgi, duyumu ve gözlemlerine dayalı olarak anlatabilecek konumdadır. Daha öncesine ait görüşleri okuduklarına dayanır.

Okuduklarına göre; başlangıçta, Karabük’ün bir iş ve çalışma merkezi olması, asıl kentleşmenin Safranbolu’da gerçekleştirilmesi ve özellikle fabrika personeline yapılacak konutlar ile sosyal tesisler için Safranbolu’nun, Kıranköy ile Bağlar kesimleri arasındaki “Hastarla” mevkiinin, çok daha uygun olacağı dile getirilir. Buna Safranboluluların doğru ya da yanlış, *“orası bizim buğday tarlalarımızdır; Hastarla’ya inşaat yapılırsa, ekin ekecek yerimiz, yiyecek buğdayımız kalmaz”* diyerek karşı çıktıkları söylenir. Aslında, yeni yerleşim yerinin Karabük’te, bugünkü Yenişehir’in bulunduğu alan olması, daha ön plandadır. 10.10.1938 tarihli Zonguldak Gazetesi’nde Tahir KARAUGUZ’un bir yazısından öğrenildiğine göre, Karabük’te “Yenişehir”i oluşturmak için 4,5 milyon lira ayrılır.

Teknik personelin, kendilerine ivedi bir gereksinme olduğunda çok kısa sürede fabrikaya ulaşabilmeleri açısından, konut alanının fabrikaya yakınlığı doğru bir yaklaşım olsa da, çevre ve hava kirliliğinin kaçınılmaz olduğu bir yerde onbinlerce kişinin yaşamak zorunluluğu içinde bırakılması herhalde yanlıştır.

Aslında, Safranbolu ve Karabük’ü tek kent halinde birleştirmek, ilk yıllardan itibaren bir özlem, bir beklenti olarak hep dile getirilir. Böyle bir özlem içinde olan, Safranbolulu Tahir KARAUGUZ, yukarıda değinilen 10.10.1938 tarihli Zonguldak Gazetesi’ndeki *“Bir Gezi Notlarından; Safranbolu-Karabük”* başlıklı yazısında; iki kentin *“Demir Çelik”* veya sadece

“Çelik” adı altında birleştirilmesini, Yenişehir’in kısa bir sürede Bulak köyüne doğru uzanacağını ve Bulak Köyü ile Safranbolu’nun bir köprü ile birbirine bağlanması gerektiğini anlatır.

Sayın KARAĞUZ’un beklentisinin aksine, iki kent, “Demir Çelik” veya “Çelik” adı altında birleşmediği gibi, Bulak köyü’nün bir köprü ile Safranbolu ile bağlanması için de 2015 yılını ve Karabük’te, Sayın Rafet VERGİLİ’nin Belediye Başkanı olmasını beklemek gerekecektir. Rahmetli KARAĞUZ’un hayalini, 77 yıl sonra gerçekleştirmeye çalışan ve Karadirik deresi üzerinden Bulak’ı, Safranbolu Emek Mahallesi’ne bağlayacak bir köprü yapımını başlatan Sayın VERGİLİ, bu girişimi nedeniyle özellikle kutlanmalıdır.

Yine eski yıllara dönülecek olunursa, Sayın KARAĞUZ’dan 10 yıl sonra, Karabük ile Safranbolu’nun birleştirilmesi görüşü, ulusal basında da yer bulur. Cumhuriyet Gazetesi’nin 09.01.1948 tarihli nüshasında Safranbolu’ya birkaç kez geldiği anlaşılan yazar, tarihçi ve milletvekili İsmail Habib SEVÜK, o dönemde Demir Çelik Fabrikaları’nın Sümerbank’a bağlı olmasından esinlenilerek, iki kentin “Sümer-Kent” olarak birleştirileceğinin söylendiğinden ve Safranbolu’nun bu son fırsatı kaçırmaması gerektiğinden söz eder.

Sayın KARAĞUZ ve Sayın SEBÜK’un 10 yıl ara ile dile getirdikleri bu çok iyimser beklentilerin yanı sıra, Safranbolu açısından çok kötümser yaklaşımlar da vardır. Safranbolu hakkında çok ekstrem, çok uçuk öngörülerde bulunulur. Örneğin Bartın Gazetesi’nin 27.07.1944 tarihli nüshasında M. ÇERÇİ, “Yeni doğan modern bir şehir: Karabük” başlıklı bir yazısında; “...Bağlı olduğu Safranbolu’yu gittikçe gölgede bırakan Karabük, günün birinde kazanın kaymakamını da elinden alarak, mülki teşkilatını mübadele edeceği (Safranbolu İlçe iken bucak, Karabük bucak iken ilçe olacak demek istiyor) zamanın uzak olmadığı görülmektedir. Hatta zamanla bu bile az gelecek...modern bir vilayet merkezi olduğu görülecektir...” der.

Bu öngörülerin bir bölümü 9 yıl sonra, 1953’te Karabük’ün ilçe ve 51 yıl sonra da 1995’te il merkezi olmasıyla gerçekleşmekle beraber, yakışıksızca ve hatta insafsızca beklenenin aksine, yüzlerce yıldır büyük yerleşim yeri olan tarihsel Safranbolu, bucak merkezine dönüştürülemez ve elinden kaymakamı alınamaz.

Aslında, geçmişte iki kenti birbirine yaklaştıracak ve Karabük kentinin, Safranbolu yönünde gelişmesini sağlayacak imar düzenlemelerinin ve özendirmelerin yapılmadığı gerçeği de göz ardı edilmemelidir. Karabük hep öbür yönde, Bayır Mahalle, Kayabaşı ve Kapullu’ya doğru genişlemiştir. Safranbolu ile Karabük’ün ortasında, Bulak ve Kılavuzlar köyleri civarında, Demir Çelik İşletmeleri’nin öncülüğünde “5000 Evler”le yeni bir kentleşme girişimi için, rahmetli Dr. Necmettin ŞEYHOĞLU’nun 1960’lı yılların sonundaki, Karabük Belediye Başkanlığı dönemini beklemek gerekecektir.

Bu arada, Safranbolu yönünde Karabük’ün Yeşil Mahalle-Pembe evler dolaylarına hep ilgisiz kalınmış; bu semtlerden geçen, Karabük’ü Safranbolu’ya bağlayan ana yolda ulaşım bir eziyet halini almış; yolun Araç Çayı kenarına, bugünkü güzergaha alınması bile, Beşbinevler’in yerleşime açılmasından çok sonra, 2000’li yıllarda gerçekleşebilmiştir.

Tarihsel gerçek odur ki; Demir Çelik Fabrikalarının 1939’da işletmeye açılmasıyla Karabük hızla gelişir ve özellikle İlçe merkezi olduğu 1953’ten sonra Safranbolu’yu çok geride bırakır. 1970’li yıllara ulaşıldığında ise, Safranbolu artık, Karabük’e idari yönden olmasa da fiilen bağımlı konumdadır Karabük’ün gelişmesine paralel olarak, Safranbolu sosyal ve ekonomik açıdan yıldan yıla artarak devam eden bir çöküntü dönemine girer. İlçe kapanık sosyal bir yaşantı vardır, kültürel etkinlikler ise çok sınırlıdır. Safranbolulular için, Demir-Çelik’e ait “sosyal bina”daki düğün ve benzeri toplantılara katılmak ya da Karabük sinemalarında vizyona giren en son filmleri seyretmek büyük bir mutluluktur.

Bir Safranbolulu için çok daha büyük mutluluk kaynağı ise, ilk yıllarda çalışılmak istenilmeyen Karabük Fabrikasına, 1950’li ve özellikle 1960’lı yıllardan itibaren işçi olarak girebilmektir; böyle bir olanağa kavuşmak Milli Piyango’dan en büyük ikramiye çıkmasıyla

eşdeğerdir. Toplumsal bir üst statü kazanmakla da özdeşdir. Evlenecek gençler için en önemli referans ve geleceğe dönük en sağlam güvence, fabrikada işçi olabilmektir.

Çünkü, Türkiye’de 1961 Anayasasıyla getirilen ve rahmetli Bülent ECEVİT’in Çalışma Bakanlığı döneminde 1963’te gerçekleştirilen toplu sözleşmeli ve grevli çalışma düzeni, tüm kamu işletmelerindekiler gibi Demir-Çelik işçilerini de, Türkiye ortalamasının ve bu arada memurların çok üstünde bir ekonomik ve sosyal refah düzeyine kavuşturmuştur. Sosyal Sigortalar Kurumu’nun o yıllarda, konut kredisi vermesi, çok önemli bir olanaktır. Karabük’te Beşbinevler ile Safranbolu’da Emek Mahallesi başta olmak üzere, çok sayıda yerleşim yeri, SSK kredilerinden yararlanılarak yapılmıştır.

Esnaf ve zanaatkarların 1950’li yılların ortalarında başlayan ve artarak devam eden, çarşı’daki dükkanlarını kapatarak, Demir-Çelik fabrikalarında işçi olmak veya Karabük’te yeni dükkan açmak arzuları, 1970’li yılların başında Safranbolu’daki ticari hayatın çok büyük ölçüde sönmesine yol açmıştır. Safranbolulular o yıllarda en basit yiyecek ve hatta yiyecek gereksinimlerini dahi, Karabük’ten sağlamaktadır. Ticari yönden Safranbolu, Karabük’ün uydusu durumundadır. Konumlar tersine dönmüş; Safranbolu, 25-30 yıl önce kendine bağlı Öğlebeli köyünün mahallesi Karabük’ün, sosyal ve ekonomik hinterlandı içine girmiştir.

Kısaca, Safranbolu artık, yörede yıldız gibi parıldayan Karabük’ün gölgesindedir. Kendisinin de bir başka ışık kaynağı olabilmesi, ancak 1970’li yılların ortalarında kültürel ve tarihsel değerlerini Türk ve dünya kamuoyuna tanıtmayı, ayrı ve farklı bir kent olarak, varlığını kanıtlayabilmesiyle mümkün olabilmektedir.

Sonuçta, 1975’te Safranbolu Belediyesi’nce kültürel değerlerinin korunması girişiminin başlatılmasıyla, 1976’da da Anıtlar Yüksek Kurulu’nca kentsel sit alanı olarak ilan olunmakla ve daha sonra, 1994’te UNESCO’nun Dünya Miras Listesi’ne alınmakla Safranbolu’nun, göz ardı edilemeyecek, çok farklı, özel bir yerleşim yeri olduğu kabullenilmiştir. Böylece, geçmişte çok sözü edilen, Karabük’le birleştirilmesi istemleri de, Safranbolu’nun yakın tarihinin rafa kaldırılmış tozlu sayfalarında, acı ya da tatlı anı olarak kalmıştır.

(*) 12.04.2016 tarihli Safranbolu Ekspres ve Karabük Batı Karadeniz Ekspres gazetelerinde yayımlanmıştır